

Bir Adam Ağlıyordu

— Sevgi Salman · 09 Mayıs 2011

17 Ağustos 1999 Marmara depreminde, onu ve kızını göçük altından sabaha karşı sağ sağlim çıkardılar. Fakat çok sevdiği eşi ve canından can katarak dünyaya getirdiği oğlu hâlâ göçük altındaydı. İlk gün, askerlerin büyük çaba gösterdikleri kurtarma çalışmaları sonuç vermedi. İkinci gün gelen akut ekibinin amansız çalışmaları da sonuçsuz kaldı ama, umudundan hiç ödün vermedi. Tam üç gün hiç umudunu kaybetmeden, sıcağa, açlığa, susuzluğa aldırış etmeden, göçüğün başında sağ çıkmaları için dualar etti. Ta ki üçüncü gün, Bulgar kurtarma ekibi gelene kadar. Üçüncü gün, canlı insan kokusuna duyarlı köpekleri ve başlarındaki kameralı kasklarıyla, Bulgar kurtarma ekibi geldi. İşte acı gerçek o gün, gün yüzüne çıktı. Fakat bu gerçek bir anneye, bir eşe ve henüz oniki yaşındaki bir çocuğa nasıl söylenebilirdi ki! Ya duyduklarında akıllarını yitirirlerse? En iyisi bir doktor gözetiminde söylemekti. Zaten başlarında ve yüzlerinde göçük altında oluşan yaralar vardı ve hem sıcaktan, hem de ağlamaktan yaralar iyice açılmıştı, bahanedede hazırды. Anne kızı aldılar, doktora götürdüler. Orada, o anda, tüm acı gerçeği doktorun ağzından duyular. Yıkıldılar, dünya durdu sanki, akrep ve yelkovan şaşırды kaldı öylece. Hayır, buna inanamazdı. Koskoca bir baba, oğlunu kurtaramaz mıydı? O'nu kucaklayıp, yatağın kenarına, ya da ne bileyim konsolun kenarına saklanamazlar mıydı? Bu kadar çabuk pes etmek yakışmış mıydı koskoca babaya?

Hayatın zorlukları o andan itibaren başlamıştı. Üç gün dirileri çıksın diye göçüğün başında umutlar büyüterek beklerken, şimdi deli gibi, cenazeleri çıksın diye bekliyordu. Çünkü nice cenazeler göçük altından çıkarılamayıp, kepçelerle defnediliyordu. Nihayet uzun çabalar sonucu, altıncı gün cenazeler çıkarılabildi. Cenazeler kayınvalidesinin evinin önüne geldiğinde, onun gözünden bir damla yaş akmıyordu. Nasıl gözyaşı dökebilirdi ki! Bir kolunda daha önce kalp krizi geçirmiş babası, karşında da henüz oniki yaşında olan kızı annesinin gözünün içine bakarken, ağlamaya hakkı var mıydı? Annesi dayanamaz ağlarsa, oniki yaşında körpecik yürek nasıl dayanabilirdi? Hem minicik oğlu duyarsa üzülmez miydi? Eşi, onu böyle ağlayarak uğurladı diye toprağında rahat yatabilir miydi? Çaresizlik içinde gözyaşlarını içine akıtamadı bile...

Kadın, canlarının vefat ettiklerini duyduğu andan itibaren hiç yemeyecek, içmeyecek, konuşmayacak öylece ömür boyu yaşayacak zannediyordu ama yanılıyordu. Devlet baba acısını doya doya yaşamasına fırsat vermedi. Yıkılan evin enkazını kaldırmaları için onun göçüğün başında olması gerekiyordu. Sonra evin emlak vergisi, yıkıldı kaydı, mal beyanı, ölüm kağıtları vs. vs... O an için ne kadar lüzumsuz iş varsa, hepsini yaptırmak zorundaydı. Aylarca her gün işlemler için, o ölüm şehrine gidip, gelmek zorunda kaldı. Uzun kuyruklarda kâh ağlayarak, kâh fenalaşarak bekledi. İki can gitmiş, devlet babanın umurunda mıydı? Acısını yollarda yaşamak zorunda kalmış, devlet babanın umurunda mıydı?

Sonra baktı gördü ki, yemek de yiyor, su da içiyordu. Herkes için hayat, kaldığı yerden acısıyla, tatlısıyla

devam ediyordu. Burada kadının çektiği acıları tek tek anlatmayacağım. Zaten duygusu olan, neler yaşadığını az çok kestirebilir. Aradan beş, altı ay geçmişti. Devlet, evi yıkılanlara altı milyar (o zamanın parasıyla) kredi veriyordu. Zaten zor olan hayatında, bir de maddi açıdan sıkıntı çekmemek amacı ile, devletin verdiği krediden yararlanmak istedi ve başvuruda bulundu.

Aldığı evrakları doldurdu, bulunduğu ilin Bayındırlık ve İskân Müdürlüğüne teslim etmek için yola koyuldu. Bayındırlık ve İskân Müdürlüğüne geldiğinde, saat on dört civarıydı. Müdürün sekreterine doldurduğu evrakları uzattı, sekreter kız başını kaldırmadan;

"Bunları müdür beye onaylatmanız gerekiyor." İşaret ederek; "Soldan ikinci kapı." Dedi

Kadın evrakları alıp, soldan ikinci kapıya yöneldi. Kapının önüne geldiğinde, derin bir nefes alarak, oymalı kapıyı hafifçe tıklattı. İçeriden;

"Gel!" Sesiyle, pirinç kapı kolunu aşağı bastırıp, yavaşça içeriye girdi. Ceviz ağacından yapılmış, heybetli bir masanın ardında, deri döner koltuğunda oturan müdür bey, masanın yanındaki iki deri koltukta oturan arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Müdür Bey kapıdan giren kadını görünce, birden ayağa fırladı. Sanki hayalet görmüşçesine elleriyle masadan destek alarak, gözlerini kadına dikmiş, çivilenmiş gibi bakıyordu. Kadın müdür beye yaklaştıkça, gözünde biriken yaşları gördü. Şaşırdı, ne yapacağını bilemeden ilerleyip;

"Müdür Bey, evrakları sizin onaylamanız gerekiyormuş... "dedi.

Ama Müdür Bey sanki onu dinlemiyordu. Gözünde biriken yaşlar, şimdi ardi ardına yanaklarından süzülüyordu ama ne bir hıçkırık, ne de ağlama sesi gelmiyordu. Masanın iki yanında, deri koltuklarda oturan beyler de, bir kadına, bir müdür beye bakıyorlardı.

Kadının o zamanlar kırdokuz kiloya kadar düşmüş ve acılarıyla zaten yıpranmış bedeni, ne olduğuna anlam veremediği manzara karşısında sendeledi. Koltukta oturan beylerden biri hemen kalkıp yer verdi. Kadın güçlkle koltuğa yığıldı kaldı.

Müdür Bey hâlâ hayalet görmüşçesine bakıyor ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Karşısında oturan arkadaşı;

"Müdürüm iyi misiniz?" Demesiyle, müdür bey yavaşça koltuğuna oturdu, yanağından süzülen yaşları elinin tersiyle sildi ve dönüp;

"Beni hatırladınız mı?" Diye sordu.

Kadının şaşkınlığı gittikçe artıyordu.

"Hayır efendim hatırlayamadım, kusuruma bakmazsanız nereden hatırlamam gerekiyor?"

"Depremın ikinci günüydü, Akut ekibiyle birlikte kurtarma çalışmalarına katılmışım. Bir göçüğün altında canlı var mı diye araştırma yapıyorduk. Siz 'ne olur yavaş olun, oğlum belki uyuyordur, oğlumu uyandırmayın, beni göremezse korkar, ağlar' demiştiniz."

İşte tam bu esnada kadının da, zaten hazırda bekleyen gözyaşları akmaya başladı. Şimdi ikisi birden ağlıyordu.

"Yüzünüzde ki o ifade hâlâ gözümün önünde. Deprem deyince gözlerimin önüne direk siz geliyorsunuz. Sizin akıbetinizi çok merak ediyordum. Şu Allah'ın işine bakın ki, sizi karşıma çıkardı..."

Kadın orada bir müddet oturdu. Müdür Bey, en ince ayrıntısına kadar bilgi aldı ve elinden gelen her türlü yardımı yapmaya hazır olduğunu, kredinin en kısa zamanda elinde olacağına dair söz verdi. Gerçekten de haftası gelmeden kredi bankaya, adına yatırılmıştı.

Kadın, kendisi için ağlayan bu adamı, sevgi ve minnetle anarak, ömür boyu unutmamak üzere, yüreğinin bir köşesine koydu. Ve acısı içinde aylar ayları, yıllar yılları kovaladı durdu. Acısıyla-tatlısıyla, günahıyla- sevabıyla, Rabbim "tamam" diyene kadar, hayatla mücadelesi devam ediyordu...

SEVGİ SALMAN...